

CANTIGA
"AIRES DA MIÑA TERRA"

No xardín unha noite sentada
ó refrexo do branco luar,
unha nena choraba sin tréglolas
os desdénns dun ingrato galán.
I a coitada entre queixas decía:
"Xa no mundo non teño a ninguén,
vou morrer e non ven os meus ollos
os olliños do meu doce ben".

Os seus ecos de malenconía
camiñaban na alas do vento,
i o lamento
repetía:
"Vou morrer e non ven o meu ben!"

Lonxe dela de pé sobre a popa
dun aleve negreiro vapor,
emigrado, camiño de América
vai o probe, infelís amador.

I ó mirar as xentís anduriñas
cara a terra que deixa cruzar:
"Quen pudera dar volta -pensaba-,
quen pudera convosco voar!..."

Mais as aves i o buque fuxían
sin ouír seus amargos lamentos;
sólo os ventos
repetían:
"¡Quen pudera convosco voar!"

Noites craras, de aromas e lúa,
desde entón i que tristeza en vós hai
prós que viron chorar unha nena,
prós que viron un barco marchar!...

Dun amor celestial, verdadeiro,
quedou sólo, de bágoas a proba,
unha cova
nun outeiro
i on cadavre no fondo do mar.

A IGREXA FRÍA (FRAGMENTO)
"AIRES DA MIÑA TERRA"

Por cima dos agros,
do monte no medio,
levántase áinda
hidrópico e negro,
cal xigante hipopótamo morto,
de vermes cuberto,
rodeado de tréboas e gramas,
o lombo deforme do vello mosteiro.

Das torres as rexas
agullas de ferro
queixarse parecen
da marcha dos tempos:
e decote paradas e inmobres,
semellan os dedos
dunha mau de Titán que anda en busca
do raio que tarda das iras do ceo.

fundacion@currosenriquez.es - 646026421

**PASEO POR CELANOVA
CON CURROS E CELSO EMILIO**

TEXTOS PARA PERCORRIDO LITERARIO

**Poemas de
Curros Enríquez**

Nacín (modestia forá)
nun lugar onde o mundo
se chama Celanova

C.E.F.

O teito é de pedra.
De pedra son os muros
i as tebras.
De pedra o chan
i as reixas.
As portas,
as cadeas,
o aire,
as fenestras,
as olladas,
son de pedra.
Os corazós dos homes
que ao lonxe espreitan,
feitos están
tamén
de pedra.
I eu, morrendo
nesta longa noite
de pedra.

Textos de Celso Emilio Ferreiro

A TABERNO DO GALO (FRAGMENTO)

"Esta vila é moi camanduleira, dígollo eu. Terra de xente burlona e sin respeto para ninguén. Non hai acatamento nin educación. E as bulras, xa se sabe son as vísperas das veras. Eiquí todo cristo ten un alcume, unha veces acaído e outras aldraxante, asegún a mala leche do alcumador. A min chámanme o Galo, non porque o sexa no tocante ó galego do fornicio, poño por caso, pois anque as mulleres gústanme más que as rosquillas, non me derrito por elas, maormente desque me casei, que estou ben servido... O alcume herdeino do meu pai, que tamén o herdara do seu, meu abó, que Dios teña en gloria. Iste si que era faldreiro como é notorio polas historias que del se contan, e polos dezaseis fillos que lle armou á súa muller lexítima, amén doutros tantos que tivo de achego. Montaba nas mozas e dempois si te vin xa me esquecín. Todos somos fillos de Adán, pro unhos son fillos de benzón e outros sono das herbas".

*Fai pouco tiven un soño
que más ben foi un lembrar,
pois os soños moitas veces
veñen da realidá.*

*Colléronme preso un día
i atáronme mau con mau,
por culpa dun falso amigo,
fillo bastardo dun can.*

*Colléronme preso un día,
enlamáronme no chan,
aldraxáronme, puxeron
o meu nome a pregoar.*

*Sepan homes e mulleres
desta honrada vecindá
que o poeta é un falsario,
un malvado, un mintirán.*

*Moraima, non me perguntes
nín pretendas saber máis,
pois o meu soño esvaíuse
cos paxaros da mañán.*

*Diréiche soio unha cousa
pra esta historia rematar.*

*Colléronme preso un día,
outro non me collerán.*

*Cando quero vivir
digo Moraima.
Digo Moraima
cando semento a espranza.
Digo Moraima
e ponse azul a alba.*

*Cando quero soñar
digo Moraima.
Digo Moraima
cando a noite é pechada.
Digo Moraima
e ponse a luz en marcha.*

*Cando quero chorar
digo Moraima.
Digo Moraima
cando a anguria me abafa.
Digo Moraima
e ponse a mar en calma.*

*Cando quero surrir
digo Moraima.
Digo Moraima
cando a mañá é crara.
Digo Moraima
e ponse a tarde mansa.*

*Cando quero morrer
non digo nada.
E mátame o silencio
de non decir Moraima.*